

SOLEMNIBUS PENTECOSTES

ПРОГРАММА

In debitum Honorem

SPIRITVS SANCTI, TERTIÆ DEITATIS PER-

SONÆ, A PATRE ET FILIO ÆTERNUM

PROCEDENTIS, HOSPITIS ANIMA-

rum nostrarum desidera-

tissimi,

Promove in ACADEMIA REGIOMONTANA recepto

Publicè propositum

ANNO M. D. C. XXXIV.

REGIOMONTI,

Typis Laurentij Segebadij.

183

245588

R E C T O R & S E N A T U S
ACADEMIÆ REGIOMONTANÆ
 Omnibus Reipublicæ literariæ Civibus
 gratiam & pacem à Paraclito.

Hodie, dilectissimi, cæli desillaverunt à facie DEI
 Sinai, à facie DEI Israel, & pluvia voluntaria se-
 gregata est hereditati Christi. Spiritus enim Sanctus
 procedens à Patre largiori munere suæ Majestatis in
 Apostolos supervenit, & tribuit eis charismatum do-
 na. Hisce devotissimi Abbatis Bernhaldi verbis è serm. 2. in
 festo Pentec. p. 210. edit. antvverp. meritò initium hodiernæ
 festivitatis facimus, quippe quod Rex & Propheta David hanc
 diei hujus annuam celebratam, hanc gratiæ cœlestis semper gratam
 festivitatem (ita Beda Homil. in Vigil. Pentec. hodiernum di-
 em nominat) longè ante in spiritu pravidens, iisdem verbis
 Psalmo 68. v. 9. 10. celebraverit. Attendat enim charitas vestra
 (Bedæ utimur verbis) fratres mei, qualiter huic nostræ festivitati,
 legalis festi typus & figura concinat. Quæ sit agni Paschalis immo-
 latio, qua Ægyptiæ servitutis absolutio, cunctis legentibus liquet.
 Quinquagesimo verò die post occisionem agni data lex est, descenden-
 te Domino super montem in igne, & quinquagesimâ itaq; die post re-
 surrectionem nostri Redemptoris, quæ est hodiè, data est gratia Spiritus
 Sancti discipulis in cœnaculo constitutis, quæ apparente foris igne
 visibiliber eorum pectora luce scientiæ irradiavit, ac inextinguibili
 caritatis ardore succendit. Præisse Dominum, ait Hilarius in Psalm.
 68. p. 527. id. Basil. iter populi sui, dum desertum transgreditur in
 columna nubis ignisq;, cognovimus & usq; ad populi terrorem de cœlis
 stillasse manna &c. Ita verò illa, quæ legis sunt gessit, ut in his quog;

ea, quæ Evangeliorum sunt, præformasse sciretur. Egressus enim coram populo suo desertum transgressus est, in illud videlicet desertum Jordanis, in quo lilia floruerunt, in quo fons aquæ vitæ desolatus, & aridos irrigavit. Terra mota est, passionis & resurrectionis tempore, & cœli destillaverunt descendente Sancto Spiritu, in die Pentecostes.

Hodiè ergò, dilectissimi, cœli destillaverunt à facie DEI Sinai, à facie DEI Israel, & pluvia voluntaria segregata est hæreditati Christi. Largissima pluvia, Esaia 44. v. 2. promissa, de cœlis destillat, imò effunditur in Ecclesiæ gremium: destillant cœli *spiritum gratiæ* Ebr. 10. v. 29. *Spiritum intelligentiæ* Esa. 11, 2. *Spiritum veritatis* Joh. 14, 17. *Spiritum virtutis, pacis & sobrietatis* 2. Tim. 1, 7. *Spiritum bonitatis* Psal. 143. v. 10. *Spiritum vivificationis* Rom. 8, 2. O salutare aquas! O sacros charismatum imbres! O flumina benedictionum!

Hodiè Pentecostalis columba, Spiritus Sanctus, hominibus missa, illos suâ virtute & gratiæ donis replevit. *Columba animal est* (cum Chrysofomo loquimur serm. in Pentecost. de Spirit. Sanct. Tom. 3. col. 881. l. D. edit. Bas.) *quod præ omnibus volatilibus cœli homines amat, & contubernale ac mansuetum, innocens, ac fecundum & domesticum, quod versatur, quiescit & habitat in domibus nostris: Significat hoc animal habitationem immaculati, purissimi, Spiritus Sancti: Quem ex summo cœlo cum hodiè Ecclesia suscepit facta est & ipsa cœlum, & cœlestes homines effecit, qui cœlestem spiritum intra se ferant, & hujus magnalia prædicent. O gratiam miraculosam! O miraculum gratiosum!*

Ergò, charissimi, celebrate diem hunc quinquagesimum, non ut olim Judæi in typo, sed in veritate, non in terrore, sed in amore. *Pentecosten celebrantes commemorate quæ olim sub Mose in Veteri Testamento sunt acta, & quæ sub Christo sunt facta, post ejus ascensionem in cœlos Spiritus Sanctus visibiliter super Apostolos in linguis igneis apparuit, ut monet tractatus eruditus de operibus Christi cardinalibus, sub Cypriani nomine editus Basil. p. 331. Sanctitati, imprimis hoc luctuoso tempore, stude-*

te; quia Sanctus est *hospes* qui venit; Sanctus est *Dominus*, à quo venit; Sanctum est *medium* per quod venit; Sancti sunt *homines* super quos venit; Sancta est *festivitas*, in qua venit. *Estote igitur sancti, quia Dominus sanctus est* Levit. 19, 2.

Sed de his & alijs fusiùs vos monebunt Ecclesiæ ministri in hâc Pentecostali festivitate, quos ut attentâ mente audiatis vos literariæ Reipubl. Cives seriò hortamur. Nos nostro satisfacturi officio, paucis inquiremus, **Quis ille sit**

רוח אלהים Spiritus DEI, qui ferebatur super faciem aquarum ?

cujus fit mentio *Gen. 1. v. 2*. Varias esse vocis רוח (quod est à רוח respiravit) seu spiritus significationes, è sacro codice constat, in quo 1. Pro vento *Exod. 10. v. 13. 19. 2. Sam. 22. v. 11. 2. Pro re evandâ ac nihili Job. 7. v. 7. Es. 26. v. 18. 3. Pro plaga aliqua mundi Jerem. 49. v. 32. Dan. 8. v. 8. 4. Pro essentia spiritali creata, & quidem in specie pro Angelis Psal. 104. v. 4. anima humana Zach. 12. v. 1. spiritum malo I. Reg. 22. v. 21. 23. 5. Pro Spiritu Sancto Gen. 41. v. 38. Psal. 33, 6. &c. & in alijs locis aliter sumitur: quas significationes omnes hic recensere operæ pretium non est, ut discernamus, quid in capite I. Genesios, nomine רוח s. spiritus intelligatur. Plures autem occurrunt opiniones de spiritu hoc, quarum quatuor *Enjedinus blasphemus ille Transylvanica Superintendens in explicationibus locor. Vet. & Nov. Testam. p. 9.* recenset, & solam eam, quæ Trinitati patrocinetur, & tertiam quandam Deitatis personam hinc elicere conatur, im-probat & oppugnat. Nos distinctis conclusionibus rem expeditam dabimus.*

Conclus. I. **Vox רוח s. spiritus in hoc loco nõ ventum elementarem**

eun-

eundemq; vehementem signifi-

cat. Hunc insana confinxit Judæorum improbitas. Nam licet Patrum quidam ita statuere videntur *Basilii homil. 2. Hexaem. p. 10. edit. Basil. August. tom. 3. libr. de Genesi ad liter. imperf. cap. 4. p. 484. edit. Basil.* non tamen hi de vento tantum, sed primariò de Spiritu Sancto hunc locum exponunt. Photiniani, Judæos secuti, hanc interpretationem commendant, per spiritum ventum intelligunt, qui DEI dicatur, vel quia à DEO immisus & excitatus; vel quia magnus & vehemens, quod DEI vox alicui rei addita *ὡξήθη* fit, & magnitudinem aut vehementiam rei denotet. *Enjedinus l. ante cit. Goslavius in refut. Keckerm. part. 1. cap. 4. p. 20.* A quibus nonnulli ex Philosophis haut dissentiunt. Vide *Libanium de univers. & origin. rer. conditar. lib. 1. sect. 14. p. 63.*

Jam ante ultrò concessum, in scriptura per spiritum sæpè ventum intelligi: in hoc verò loco id fieri falsissimum est. Id quod patet 1. *E aquæ significatione*, quæ hoc loco continet omnem creaturam in initio creationis productam, ut aëris elementum tum distinctum non fuerit, nec suum occupavit locum. Nam per aquam hinc non pura ac mera aqua notatur, sed abyssus illa, quæ erat aquea moles cum terra permixta: nondum enim aquæ à terra erant separatae. Hinc est, quod hoc & precedente versiculo mox coelum & terra, mox terra inanis & vasta, mox aqua nominetur. Hoc itaq; primùm adversariis probandum incumbit, aliquid à DEO creatum esse ab initio creationis, quod non in hâc aquea massa contineatur, quod nunquam præstabit. 2. *E subjecti defectu*. Ventus sine aëre libero nusquam est: quia ventus est motus aëris propter halitus aqueos per lucem aut calorem excitatos. Sed *ὑπὲρ* s. expansum in medio aquarum (per quod *Drusus in Comment. ad loca difficilia Pentateuchi cap. 3. p. 10.* alijq; docti ipsum aërem intelligunt, quodq; maximè rationi consentaneum est) in quo fuerit

fuerit aër distinctus ac separatus à reliquis corporibus, in quo liberè ventus fieri potuerit, postea demum creatum fuisse vers. 6. docet. Ne lux erat, nec adhuc calor, sed frigida quædam ac indisposita moles: quâ itaq; calore ac luce tales halitus ac ventos potuissent excitari. Sed objicit *Goslarivius p. 30.* Sicut dies sine sole esse potuit, ita & ventus sine aëre. Nos reponim⁹ Logicorum regulam: à posse ad esse non valet consequentia. Præterea diversitas in exemplis est. Nos de nube ac sole monstramus expressum textum, eundem monstrant etiam Photiniani de vento & aëre: Si enim ex possibilitate argumentari liceret, qui vis infinitas sibi nugæ confingere posset. 3. *E conveniente creationis ordine.* Semper enim DEUS in creatione ordinem servare voluit hunc, qui maximè conveniebat & expediebat. Quis verò usus, quæ convenientia, ut primo loco crearetur ventus? Ut terra appareret & ab aqua separaretur non opus erat vento, aut flatu exsiccante, sicut in mari rubro & Jordane exsiccando DEUS ventum vehementissimum per totam noctem excitasse legitur, id enim postea in momento solo verbo & jussu à DEO factum fuisse vers. 9. perhibetur. Nec debet hoc vento vehementi tribui, cujus effectus non est momentaneus, sed successivus. Tacemus jam absurdum ex hac opinione consequens, quod abyssus seipsam foverit, supra se ipsam incubarit, quia tum nulla alia erat creatura, quæ non in illa abyssu comprehensa. Sed adhuc regerit *Enjedinus p. 10.* infirmam esse collectionem, ventum & aërem tunc non fuisse, quia Moses creationis eorum non meminit, cum multa alia fuerint creata, quorum expressè mentionem non facit. Verum hæc nostra collectio non est, sed dicimus creationem aëris postea fuisse factam: proinde non potuisse tunc aërem aut ventum aliquid operari. Nec quod postmodum addit, ipsum juvare potest: Dicit enim ventum ex halitibus aqueis & commotione aëris gigni, hinc sequi à DEO esse creatum, quia constat, DEUM aquam & aërem creasse. Nam si ventus tum fuit in principijs suis tantum, nondum fuit actu, præsertim cum illa prin-

principia fuerint tunc confusa, necdum ad rerum generatio-
nem apta. Et cum ipse fateatur ventum gigni ex vaporibus
illis, agnoscit non immediate fuisse creatum: quis autem cre-
det, cum rude adhuc esset Chaos, sine distinctione, sine lumi-
ne, factam fuisse aliquam ventorum generationem. Sed quid
hi homines libidine contradicendi non comminiscuntur?

Conclus. II. Malè per רוח אלהים Spiritum
DEI vis, virtus & efficacia
vitalis aquis à DEO indita & foc-
cunditatis plena intelligitur.

Hanc expositionem *Chrysostomus* amplectitur tom. I. homil. 3.
in cap. I. Gen. colum. 13. edit. Basil. *Mihi videtur*, inquit, hoc
significare, quod adfuerit efficax quadam & vitalis operatio aquis, &
non fuerit simpliciter aqua stans & immobilis: sed mobilis & vita-
lem quandam vim habens &c. *Enjedinus loc. cit.* ait, se causam non
videre, cur hæc interpretatio rejicienda sit, eamq; *Lamberto Da-
nao Phys. Christ. cap. 25.* ascribit. Sed I. *Enjedino* autores cita-
ti non patrocinantur, quia vim DEI sic notari concedunt, ut
Spiritum S. personam non negent, nec à sua illa vi separent.
Nam *Danaus* duabus de causis mentionem fuisse factam Spi-
ritus DEI ostendit, primum quidem, ut mundi creationem nõ
folius Patris & Filij, sed & Spiritus S. (qui רוח אלהים ab illis
est distinctus) opus esse intelligeremus p. 101. Secundum ut a-
gnosceremus, tantam illam molem, non à se, neq; ab aquis cir-
cumfusus fuisse sustentatam, sed à spiritu omnipotente, omni-
aq; vi suà sustentante & vivificante, quò etiam hodiè omnia
subsistunt, & sustentantur, etiam quæ vim & naturam suam
propriam sortita sunt *Psal. 104. v. 30.* & *Psal. 134. v. 7. p. 102.* Quæ
sustentatio tantæ moli eò magis fuit necessaria, quod nondum
ei indita esset vis ordinaria gignendi & producendi. Ideò com-
modè

modè usus est voce מרחפת merachepeth, quæ non solùm sustentare, sed & fovere significat, quam voce θαλασσει Paulus Eph. 5. v. 29. expressisse videtur p. 103. Hæc Enjedinus fufius à Daneæo explicata legere debuisset. 2. Ita contra hanc opinionem concludimus: Vis illa vitalis aquis insita ad fœcunditatem vel est aliquid naturali aquæ virtuti superadditum, vel non: Si hoc, sequitur, Spiritum DEI agitare se super aquas nihil significare aliud, quam aquas fuisse agitata & motas, vel habuisse potentiam passivam, ut assumi possent à DEO ad cuiusvis rei productionem; quod nimis violentum est, quia Scriptura expressè distinguit ab aquis. Si illud, haud dubiè supernaturale aliquid & ab aquis distinctum fuerit, quod nihil aliud quam Spiritus Sanctus, aquis insidens, ut eam ad rerum productionem fœcundam redderet. Sic corrui Enjedini expositio. 3. Observamus, vim illam & potentem efficaciam, fœcunditatis plenam non per Spiritum inditari, sed potius per se superferebatur, seu incubabat, significari, ut è dicendis ad conclusionem quartam patebit.

Conclus. III. רוח אלהים f. Spiritus DEI
 elementum ignis non denotat.

Hanc expositionem Enjedinus p. 11. è Francisco Valesio in *Philosoph. Sacr. cap. 1. p. 35.* adducit, prolixè prosequitur & commendat: sed frustra. Nam 1. nusquam ignis in toto codice dicitur Spiritus DEI. Loca illa, quæ Enjedinus profert ex *Psal. 147. 18.* & *Eccles. 1. 6.* non de igne, sed de vento loquuntur, id quod vel inspectio eorum satis superq; probat, ut prolixa demonstratione opus non sit: præsertim cum nullum fundamentum addat Photinianus, cur rectius de igne, quam vento hæc loca intelligenda sint. 2. Nec causâ dari potest, cur potius ignis dicatur DEI ignis, quam cœlum, terra, abyssus, aquæ, quia non minus sunt opera DEI magna, quam ignis. 3. Cum aër igni sit loco nutrimenti & pastus, sit ejus necessarium medicamentum, quò

quò commodè foveatur : aërem autem postea demum creatum esse Moses *v. 6.* testetur : ignem ante aërem exitisse credibile non est. Et *4.* certum est, quod nullum elementum extra mixtionem per se existat : hic quid extraordinarium fuisse non satis constat. *Mirum est*, inquit Libavius in ante cit. loc. *p. 73.* quemq. suis hic indulgere cogitationibus, phantasmata inferre peregrina in adyta Spiritus Sancti, non petentem inde lucem seu ignem penetralem, sed ex suis scrinijs importantem &c.

Conclus. IV. Propriè per DEI Spiritū intelligimus Spiritum Sanctum tertiam ordine in divinis personam.

Veritatem hujus conclusionis habemus I. *Ex opere*, quod huic Spiritui tribuitur. Hoc voce מרחפת *merachepeth* exprimitur, quæ vox fovere ac fœcundum reddere notat. Observant autem Ebræi, verbum hoc esse proprium avium, alas suas motitantium, dum vel pullos ad volandum provocant, vel se in aëre suspendunt prædæ in hiantes. Hinc per metaphoram in Kal ad tremorem ossium applicatur *Jerem. 23, 9.* Significationem conjugationis simplicis auget conjugatio Piel, significatq; facere, ut illud quod fovetur sese moveat, motu quasi primo tremat ac vivere incipiat. Veteres Græci utuntur verbo *ωοογορᾶν*. Sic *Deut. 32, v. 11.* aquila super pullos suos cubare, eisq; vitam ac motum communicare dicitur. Tali igitur modo Spiritus DEI incumbans aquis, eas fœcundas reddidit, quò possent postea ex ijs produci volatilia, pisces &c. quod ipsum creationis species est, quæ creaturæ attribui nequit. Vnde firmissimè argumentamur : *Qui spiritus creavit, is etiam fovit aquas : at Spiritus Sanctus creavit : Ergò Spiritus DEI Sanctus etiam fovit aquas.* Major è dictis patescit. Minor manifesta est è scriptura, *Psal. 33, v. 6. Job. 26, v. 13. Esa. 40, v. 12, 13.*

Magisq; confirmatur ex *Esaia cap. 63.* ubi Spiritus Sanctus *ψ. 10.* dicitur Spiritus DEI, *ψ. 14. 2.* *E consensu Orthodoxorum Patrum*, tam Græcorum, quam Latinorum, hunc DEI Spiritum de Spiritu Sancto exponentium. A quo non discedit Thargum Hierosolymitanum, licet מרהפת vertat מושבא flabat ut etiam Onkelos, tamen Spiritum DEI interpretatur Spiritum miserationum. Cabalici exponunt Spiritum Messiaë, qui est Spiritus Sanctus.

Fucilia sunt, quæ *Enjedinus pag. 13.* huic sententiæ opponit. 1. *Mosen non dicere, spiritum illum esse DEUM, sed DEI* Nulla enim est repugnantia, quin Spiritus DEI, sit etiam DEUS. Christus dicitur filius hominis: Ergone hinc sequitur, quod non sit homo. Est sanè DEUS ratione Essentiæ; est DEI Spiritus ratione processionis à Patre & Filio. Exempla quæ affert, sunt dissimilia, *cum virga dicitur esse Aaronis, quæ non est Aaronis.* Nam in rebus heterogeneis verum quidem est, quod alterius esse dicitur non participare eandem substantiam, nec idem esse cum eo, cujus esse dicitur: sed in rebus homogeneis alia est ratio. Sic quoq; in DEO ubi nulla divisio, sed pura simplicitas, quicquid est in DEO, DEUS est: proinde necessario Spiritus DEI, DEUS est.

2. *Trinitarios seipsos evertere, dum per Elohim in vers. 1. intelligunt tres personas: quia sequeretur spiritum esse suiipsius spiritum.* Sed dicimus vocem Elohim aliquando sumi essentialiter & plures personas comprehendere, ut nomen DEI; aliquando personaliter, & unam vel duas personas indicare. Sic hoc loco sumitur personaliter, pro personis spirantibus, nimirum Patre & Filio: & sic Spiritus non est suiipsius Spiritus.

3. *Orthodoxos affirmare, opera ad extra esse indivisa: incubatio autem illa est opus ad extra: Ergò soli Spiritui Sancto non attribuenda.* Procedit Photinianus ab inclusionem unius ad exclusionem alterius; sed pessimè: quod enim affirmatur de Spiritu DEI, non negatur de reliquis personis. Nam in communi illorum operum ad extra indivisa, observatur ordo personarum

sonarum inter se, ratione cuius nonnulla opera per appropriati-
onem & terminativè uni personæ solent tribui, sine præjudi-
cio aliarum.

4. Dicitur, spiritum tantum aquas fovisse, non autem cælum &
terram, quæ prius erant creata. Atqui non tantum aqua, sed &
cælum & terra indigent DEI conservatione & providentia. Ergò
apparet hic non agi de universali providentia & sustentatione DEI,
quæ res conservat. Quis verò non videt Enjedinum iterum ar-
gumentari ab unius inclusione, ad alterius exclusionem, &
quod de aquis affirmatur, de reliquis negare. Cum Psalm. 33.
v. 6. dicitur: *Verbo Domini cælos factos fuisse & spiritu oris ejus to-
tum exercitum eorum*: putatne hæreticus hic non agi de univer-
sali creatione, nec verbo reliqua fuisse creata. Denique sup-
ponit ut verum cælum & terram fuisse creata ante aquas, qui-
bus Spiritus DEI incubabat, quod tamen falsum est, si cælum
& terram distinctè accipiat cum sua forma. Si verò intelligat
creata fuisse in sua materia rudi & informi, tum cælum & ter-
ram sub aquarum nomine synecdochicè intelliguntur, quia
moles illa ita confusa erat, ut omni ex parte aquis esset operta,
nondum adhuc distinctâ terrâ ab aqua. Ergò cum Moses di-
cit Spiritum DEI aquis incubasse, id intelligendum est de to-
to illo תהו ובהו tohu vavohu, de quo immediatè loquutus
erat.

Sed abrumpimus, & Cives nostros seriò ac paternè hor-
tamur, ut hanc festivitatem verâ sanctitate transigant, sobriè,
castè vivant, & Spiritum S. ardentibus votis invocent, quò
ipse, cœu dulcis hospes animarum nostrarum, hospicio nostro-
rum pectorum delectatus, perpetuam in nobis sibi mansio-
nem faciat, *sapientiam & os* nobis largiatur: *Sapientiam*, ut
quæ ad DEI notitiam necessaria sunt cognoscamus: *Os*, ut di-
gnè DEUM laudemus: *Sapientiam*, ut DEUM ritè diliga-
mus: *Os*, ut eum convenienter invocemus: regat nos, ut ad
istum finem toto amore tendamus, in quo sine fine lætabi-
mur. Fax hoc Doctor noster Cœlicus, faxit consolator no-

Ater unicus, faxit Sanctus DEI Spiritus, ut hic illum incipiamus
cognoscere, incipiamus laudare: illic verò à facie ad faciem vi-
deamus, visum puro corde diligamus, dilectum dignè cele-
bremus, & in visione illa beata, in amore illo divino, in
laude illa coelica æternum beati simus.

Amen, Amen.

IN SOLEMNITATEM PEN-
TECOSTES, ET SACRAS SPIRITUI
SANCTO FERIAS.

EXcelsi redeunt tempora SPIRITVS,
Qui vasta simul est conditor orbis
Rerum, floricomas Et regit arbiter
Æquus iure plagas, quas oriens suo
Vel Sol occidens lumine conspicit.

Cum tanto nova sit lux sacra Numini,
Omnes hanc animis suspicimus novis,
Ac fibris pavidi prendimus intimis
Vocem, qua TRIADUS iussa patefacit.
Humanum sacer hic SPIRITVS instruit
Cœrum, cana serens gutture dogmata,
Et linguas aperit gentibus extimis
In campis, subito quas oriens Babel
Ac turris calidis miscuerat uris.
Depellit tenebras mentibus insitas,
Et compressa gelu pectora sua vibus
Fomentis reficit, cen pavidis suis

Christus

Christus discipulis ante retexerat.
Cunctis ergo patet semita, qua poli
Ad convexa gradus siderei regit.
Mendacis nihili guttura veritas
Impugnata facit, cum nivis in modum
Tacta, Thœbe, tuis diffuat ignibus
Spes fucata dolis, oraq; callida
Veri simplicitas Et pudor obruat.
Hoc sensere bonis sedali in artibus,
Quos gens ambiguis improba vocibus
A justo hand potuit flectere tramis.
Id Sancto referet SPIRITV' unice
Acceptum varijs pressa periculis
Mens, verbum Domini cui iubar aureum,
Ac vita in medijs anchora fluctibus.
Idolis etiam concio degener
Cultus attribuit, dogmaq; Numinis
Æterni: dubijs at citò casibus
Dirivata malum repperit exitum.
Mystis fara suis destinat aspera
Baal, dum pluvias mittere cœlius
Nescit quotidiè pinguis ab hostijs.
Dagon imperio pectora subditæ
Plebs continuit, laudibus illius
Decantata fuit velsa potentia.
At cur iruncus adest, nec pede, nec manu
Spectatus, speciem nec referens DEI?
In promptu rano est, defuit halitus

Oris, nullus odor naribus attulit

Vires de niveis floribus excitas.

Auditum sonitus nullus ab aëre

Percussit: monitis ergo nec inrima

Confirmare valet pectora subdolos

Conatus, Strygia ductus originis.

Hinc, qui corda gerit vulnere saucia

Admissi vitij, cum fremitu ruit

Ad sedes tenebris pluribus horridas,

Immensasq; dicatas cruciatibus.

Traductos veluti nunc gemit helluo

Soles, ac Pharao servus experit

Expulsos populos ad loca conscia

Res transferre suas, Et requie frui.

Illustrare libet singula proximis

Pictura tenuis dicta coloribus.

» Arcem fideream SPIRITVS incolens

» Cæpit de nihilo promere condita:

» Idoli facies est opus improba

» Dextra, lethiferum Terrigenis malum.

» Procedens supero SPIRITVS a Patre

» Et Gnato, vegetus robora jaclitat:

» Vita nullus inest corporeis vigor,

» Factis præcipiti pollice, fabricis.

» Ex cunctis redimitur foras periculis,

» FLAMEN foras sacrum, Terrigenum salus.

» Motu saxa carent, lignaq; torrida,

» Nec quenquam medijs eripiunt malis.

O trunci

O trunci solidi, saxa^q, frigida,
Qui vanis coluis plasmata cultibus!
Æterno tribuas gens pia FLAMINI
Cultum, quem voluit Rector Olympicus,
Augustus toties quem repetit sacra
Majestatis honos, diva^q, gloria.
Hic magni validus SPIRITUS est DEI,
Doctor lauvagos inter homunculos,
Oris qui gladio dissecat obvios
Nodos, quos Erebi factio preparat.
Huic cum Patre DEO, cum Patris unicâ
Et Prole intrepidâ mente sacrabimus
De nostro varias pectore victimas,
Quò crebris resonent secula laudibus.

M. CHRISTOPHORUS EILARDUS;

P. P.

